

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' εσχολήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τήν χάριν ἡμῶν ὑπερησίας καί υπό του Ολοκριντικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἐπιτοῦν καί χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ : Ἐξωτερικοῦ :</p> <p>Ἔτησια δρ. 8,— Ἔτησια φρ. χρ. 10,— Ἔξαμνος > 4,50 Ἔξαμνος > > 5,50 Τριμηνος > 2,50 Τριμηνος > > 3,— Ἡ συνδρομα δεχεται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.</p>	<p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ λελ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20. Φύλλα προσηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστον λελ. 25 (φρ. 0,25).</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὀδὸς Ἐδριπέου ἀρ. 83, παρὰ τὸ Βαθρῆκειον.</p>
---	--	---

Περίοδος Β'. — Τόμος 13ος Ἐν Ἀθήναις, 8 Ἰουλίου 1906 Ἔτος 28ον. — Ἀριθ. 82

Ο ΝΑΥΤΟΜΑΧΙΑΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΥΦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια).

Ἡ φρεγάτα ἦτο χαμένη πλέον. Τὸ ἐν τρίτον τοῦ πληρώματός της εἶχε πέσει ὑπὸ τοὺς μύδρους. Τὸ ὑπόλοιπον, ἀποτελούμενον κατὰ τὸ πλεῖστον ἀπὸ τραυματίας, εἶχε πυκνωθῆ γύρω εἰς τὸν μοίραρχον καὶ τοὺς ἀξιωματικούς του. Τὸ πάθημα τῆς φρεγάτας ἦτο ἀξιοθρήνητον, ταπεινωτικὸν ὅσον δυνατόν ἢ τὸ φαντασθῆ κανεῖς.

Ἄλλὰ ὁ Τζῶν Χάρρις ἦτο τόσον γενναῖος ὅσον καὶ οἰηματίας. Ἦθέλησε γ' ἀντιμετωπίσῃ τοὺς ἐχθρούς του μέχρις ἐσχάτων. Παρέταξεν εἰς τάξιν τετραγώνου τοὺς ἀνδρας του καὶ ὑπεδέχθη μὲ ἐπιτοῦν πῦρ τοὺς ναύτας τοῦ Βρυκόλακος, οἱ ὅποιοι ὤρμησαν ἐκείνην τὴν στιγμήν νὰ κάμουν τὴν ἐμβολήν (ρισάλτο), καὶ ἐσκαρφάλλον ἀπὸ τὴν πρύμνην.

Ὁ Σουρκούφ ἔχασεν εἰς τὴν συμπλοκὴν ἐκείνην σαράντα ἀπὸ τοὺς ἀνδρας του.

Ἄλλὰ οἱ Ἄγγλοι, δεκατιζόμενοι μὲ τὰς σπάθας καὶ τοὺς πελέκεις τῶν καταδρομέων, εἰμειναν μετ' ὀλίγον ἕνας ἀπέναντι τεσσάρων καὶ ἠναγκάσθησαν νὰ καταθέσουν τὰ ὅπλα.

Ὁ νικητὴς ἄφισεν εἰς τὸν μοίραρχον τὸ ξίφος του.

Ὁ Τζῶν Χάρρις ἦτο ἐξηπλωμένος ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, τυλιγμένος μὲ τὴν ἀγγλικὴν σημαίαν, μὲ τὸ σῶμα καὶ τὰ μέλη τραπημένα ἀπὸ δικά πληγὰς.

— Δὲν ἐπερίμενα νὰ νικηθῶ ἀπὸ ἐσῆς, κύριε Σουρκούφ, ἐφίηθιςεν ὁ ἀνδρείος ἠττημένος, ὅταν εὐρέθη ἀπέναντι τοῦ καταδρομέως.

— Δὲν εἶνε αὐτὸ μικρὰ τιμὴ δι' ἐμὲ, κύριε, ἀπῆγγησεν οὗτος. Ἡ

ἐξοχότης σας ἔκαμε τὸ καθήκον της. Ἐπέσατε ὡς ἦρος. Κ' ἐγὼ θὰ δώσω περὶ τούτου τὴν μαρτυρίαν μου εἰς τὸ ἀγγλικὸν Ναυαρχεῖον.

Διέταξε τότε νὰ μεταφέρουν μὲ προσοχὴν τὸν τραυματίαν εἰς τὸν Βρυκόλακα, ὅπου τῷ παρεχώρησε τὸν ἰδικὸν του θαλαμίσκον.

Κατόπιν, ἀφοῦ ἔδωσε τὴν αἰχμάλωτον φρεγάταν εἰς τὴν πρύμνην τῆς Καλῆς Ἑλπίδος, ἔκαμε τὰς ἐτοιμασίας του διὰ νὰ ἐπιτεθῆ ἐναντίον τῶν δύο κορβετῶν.

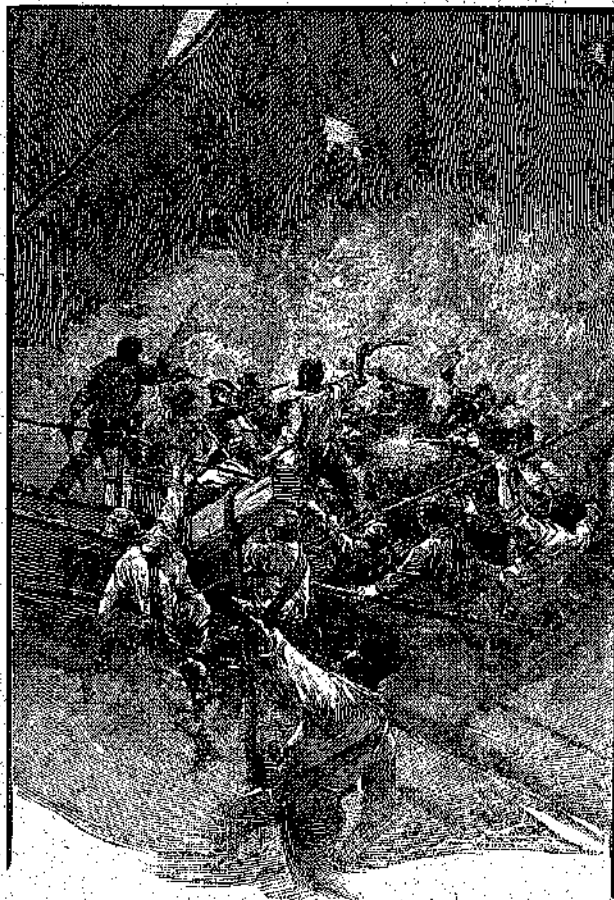
Ἡ Βασίλισσα Ἐλισάβετ ἐπάλαυν ἀπεγνωσμένως ἐναντίον τῆς Ἑλπίδος. Μὲ κομμένους τοὺς ἰστούς της, μ' ἓνα μόνον ἄνδρα ἄτρωτον μεταξὺ δέκα, ἠρῆθη νὰ ὑποστείλῃ τὴν σημαίαν της.

Ὁρθίος εἰς τὸ ἐπίστεγον, μὲ τὸν πληγωμένον βραχίονά του κρεμασμένον ἀπὸ τὸν λαιμὸν του, ὁ ἠρωϊκὸς κυβερνήτης Πέτερσων ἐχαίρεισε μὲ ἓνα τελευταῖον συμπυροβολισμὸν τὴν Ἑλπίδα, ἣ ὅποια ἔχασε μὲ τὸ κατόπνην ἐκείνο εἰκοσι ναύτας. Καὶ κατόπιν, μὲ τὴν κραυγὴν «Ζήτω ἡ Γηραιὰ Ἀγγλία!» ἣ κορβεττα καὶ τὰ λείψανα τοῦ πληρώματός της καταποντίσθησαν εἰς τὰ κύματα, τὰ θολωμένα καὶ μαυρισμένα ἀπὸ τὰ συντρίμματα τῆς μάχης.

Συγχρότως ὁ Ἰάκωβος Κλαβαγιάν ἐκυρίευσεν τὸν Ἀειόν.

Ἡ ναυμαχία εἰς τὸ σημεῖον ἐκείνο ὑπῆρξε λυσώδαστάτη. Τὸ τρίστιον ἀνταγωνιζόμενον ὡς πρὸς τὴν τόλμην καὶ τὴν ταχύτητα μὲ τὸν Βρυκόλακα, εἶχε διέλθῃ πλησίον ὑπὸ τὰ στῆμα τῶν πυροβόλων τῆς κορβεττας. Οἱ θαυμάσιοι σκοπευταὶ του εἶχαν κρημνίσῃ ἀπὸ τοὺς ὑποστάτας τῶν τὰ πυροβόλα τοῦ καταστρώματος τοῦ ἀγγλικοῦ πολεμικοῦ, εἶχαν κατασιγάσῃ τὸ δεξιὸν πυροβολεῖόν του καὶ εἶχαν ἀνοίξῃ δύο ρήγματα εἰς τὴν ἰσαλον γραμμὴν του.

Κατὰ τὴν ἐπαναστροφὴν, ἄλλος συμπυροβολισμὸς ἔθραυσε τὸ πηδάλιον τῆς ἀγγλικῆς κορβεττας, καὶ οἱ Γάλλοι ἀκροβολισταί, θαυμαστικῶς σκοπεύοντες, ἐφόνευσαν τριάντα Ἄγγλους.

«Ἐκρησαν καὶ ἐσκαρφάλλον ἀπὸ τὴν πρύμνην...» (Σελ. 249.)

ναύτας εύρισκόμενους εἰς τὰ ἐξάρτια. Καί παρρηθὺς τὰ δύο σκάφη εύρήθησαν πλευρὸν με πλευρὸν. Οἱ Ἀγγλοὶ ἐμάχοντο καλά. Θύελλα μολύβδου καὶ μύδρων διήλθεν ὑπὲρ τὴν Ἀγίαν Ἄνναν, τρυπῶσα κερφάλας καὶ στήθη, θερίζουσα πόδας καὶ βραχίονας, σωρεύουσα πτώματα ἐπὶ πτωμάτων.

Καί ὅταν ἡ θύελλα ἐκείνη παρήλθεν, ὁ Γουλιέλμος, ἐξηγριωμένος, μεθυσμένος ἀπὸ τὴν πυρίτιδα, κρατῶν τὸν πέλεκυν εἰς τὴν ἀριστερὰν καὶ τὸ πιστόλι εἰς τὴν δεξιάν, εύρήθη ὀρθίος, χωρὶς τὴν ἐλαχίστην ἀμυγλὴν, εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ κυβερνήτου του, ποῦ εἶχε μείνη ἀθικτῶς καὶ αὐτός.

Αὐτὴν τὴν στιγμήν ἐπερίμενε ὁ Κλαβαγιάν. Ἡ Ἅγία Ἄννα εἶχε τὰ πανιά τῆς φουσκωμένα με οὖριον ἀνεμὸν. Ἐπέπεσε κατ' εὐθείαν εἰς τὴν ἀριστερὰν παρεῖαν τοῦ Ἀετοῦ καὶ κατάρθωσε νὰ ἐμπλέξῃ τὸν πρόβολόν τῆς με τὸν πρόβολον τοῦ ἀγγλικοῦ. Ἡ σύγκρουσις ἦτο τρομερά.

Ἀλλὰ οἱ ναῦται ἦσαν ἐτοιμοὶ. Εἶχαν συμπυκνωθῆ ὀλόγυρα εἰς τὸν κυβερνήτην των. Καὶ ὅλοι ὁμοῦ ὤρμησαν νὰ εἰσβάλλουν εἰς τὴν κορβέτταν, ἐνῶ ἐξ πυροβόλου τοῦ βρεϊτικοῦ ἐσάρωσαν ταυτοχρόνως τὸ κατάστρωμα τοῦ ἐχθροῦ.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην ὁ Οὐίλ ἠσθάνθη νὰ τὸν τραβοῦν ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ χερί. Καὶ σύγχρονως μία γυναστὴ φωνὴ τοῦ ἐφώναζεν εἰς τὸ αὐτί :

— Ἐ, πιτσουὶ μου, ἀνάψε τὸ γλέντι. Θάχομε τώρα πανηγύρι με τοὺς Ἐγγλέζους. Μὴ φοβάσαι. Εἶμαστε κοντά σου.

— Πῶς, ἐφώναζε τὸ παιδάκι, ἐδῶ καὶ σὺ, Πιερρίλιε ; Κ' ἐγὼ σ' ἐνόμισα εἰς τὴν Καλὴν Ἐλπίδα, μαζὶ με τὸν Ἐβέλ !

— Ἡμαστε, βέβαια ! Μά, ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἡ δουλειά μας ἐτελειώσεν ἐκεῖ. Λοιπόν, καταλαβαίνεις, δὲν ἠμπορούσαμε νὰ μείνωμε ἐκεῖ με τὰ χέρια σταυρωμένα, κ' ἤρθαμε νὰ βροῦμε τὸν καπετάνιο μας.

Ἡ προσβολὴ ὅμως εἶχεν ἀρχίσῃ. Οἱ ναῦται τῆς Ἀγίας Ἄννας εἶχαν ὀρμηθῇ εἰς τὸ κατάστρωμα τοῦ Ἀετοῦ. Ἐκεῖ τοὺς ἐδέχθησαν ἀνδρείοτατα οἱ ἀντικαλοὶ των. Οἱ Ἀγγλοὶ ἐμάχοντο με ὄλην τὴν ὀρμὴν τῆς ἀπελπισίας. Ἦδη ὁ κυβερνήτης Γεώργιος Βλάκφορντ εἶχεν ἀντιληφθῆ ὅτι ἡ μάχη ἦτο χαμένη. Ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ ἐπιστέγου του, εἶχεν ἰδῆ τὴν ἀιχμαλωσίαν τοῦ Κέντ καὶ εἶχε μαντεύσῃ τὴν καταστροφὴν τῆς Βασιλείας Ἐλισάβετ. Δὲν τῷ ἔμενε πλέον παρὰ ν' ἀποθάνῃ πωλὼν ἀκριβὰ τὴν ζωὴν του. Ὀρθός, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ναυτῶν του, διεύθυνε τὸ πῦρ με πράγματι ἀγγλικὴν ἀπάθειαν, κ' ἐδίδε τὸν θάνατον πλησιάζοντα, χωρὶς δόλου νὰ δειλιάσῃ.

Πολλοὶ συμπλοκαὶ συνεκροτήθησαν

ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Ὁ Ἰάκωβος Κλαβαγιάν, με τὸ ξίφος εἰς τὴν δεξιάν, εἶχεν ἀνοίξῃ ρήγμα εἰς τὰς τάξεις τῶν Ἀγγλων καὶ εἶχε προχωρήσῃ ἐμπρός. Ὦρω του οἱ καταδρομεῖς ἔκαμαν ἀληθινὴν σφαγὴν, καὶ κόκκινος πῶμας εἶχεν ἀπλωθῆ ἐπάνω εἰς τὸ λεῖτον κατάστρωμα. Οἱ γυμνοὶ πόδες τῶν ναυτῶν ἐσαλαβουτοῦσαν εἰς τὸ θερμὸν αἷμα, ποῦ ἔτρεχεν ἀπὸ τραύματα φρικώδη τὴν θείαν.

Ἐν τοσοῦτῳ ὁ ἐχθρὸς ἀντείχεν ἀκόμη με ἀδάμαστον ἐπιμονήν. Ὁ Κλαβαγιάν ἐσυλλογιζέτο ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ νικήσῃ τὴν ἀντίστασιν ἐκείνην, παρὰ καταβάλλων τὸν ἀνδρεῖον ἀρχηγόν, ὅστις τὴν διεύθυνε.

Ἐστρεψέ γύρω του ταχὺ τὸ βλέμμα, καὶ εἶδε τὸν Ἐβέλ καὶ τὸν Οὐσταρτζὶ εἰς τὸ πλευρὸν του, μαχομένους ὡς ἥρωας.

— Παιδιά ! ἐφώναζε πρὸς αὐτούς, καθαριστέ μου λίγο τὸν τόπον, ὥστε νὰ φθάσω ἕως τὸν Ἀγγλον κυβερνήτην. Ἐχω ἕνα προσωπικὸν λογαριασμὸν νὰ κανονίσω μαζὶ του.

Ἐν रिπὴ ὀφθαλμοῦ, ὁ πέλεκυς καὶ ἡ σπάθη ἔκαμαν ἕνα χάλασμα εἰς τὸν ζωντανὸν φράκτην, ποῦ ἐκύκλωνε τὸν ἀξιωματικὸν τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας.

Τότε ὁ μαρκήσιος ἐπροχώρησε με τὸ ξίφος ὑψηλά κ' ἐφώναξε :

— Κύριε Γεώργιε Βλάκφορντ, ἔχω μίαν λέξιν νὰ σὰς εἰπῶ.

Τὰ λόγια ἐκείνα, ριθθέντα ὡς φράσις φιλοφρονητικῆς, ἔκαμαν ὅλους τοὺς μαχομένους νὰ μείνουν κατὰπληκτοί. Ἡ μάχη πρὸς στιγμήν διεκόπη.

Ὁ Ἀγγλος προέβη εἰς τὸ μέτωπον τοῦ μικροῦ τοῦ ἀποσπάσματος, τὸ ὁποῖον ἤμυνοτο ἀκμὴν, καὶ ἀπήγγησε με ἀγέρωχόν ὕφος :

— Δὲν γνωρίζω τί ἔχετε νὰ μοῦ εἰπῆτε συγκατανεύω ὅμως νὰ σὰς ἀκούσω.

Ὁ Ἰάκωβος ἐβγαλεν ἀπὸ τὸ περιστήθειόν του ἕνα μεγάλον φιδίχρον ἀπὸ πολλὰς κινεῖνας ταινίας.

— Κύριε, εἶπέ, αὐτὰς τὰς ταινίας, μοῦ τὰς ἔχει δώσῃ μία συγγενής σας, διὰ νὰ σὰς τὴν ἐνθυμίσω. . . Εἶμαι ὁ μαρκήσιος Ἰάκωβος Κλαβαγιάν, ὑπαρχηγὸς τοῦ Σουρκούφ. Σὰς πρότεινω νὰ παραδοθῆτε εἰς ἐμὲ με τοὺς ναύτας σας καὶ σὰς δίδω τὸν λόγον μου ὡς εὐπατρίδης ὅτι θὰ σὰς μεταχειρισθῶ με ὄλον τὸ προσήλον εἶδος.

— Καί, ἂν ἀρνηθῶ, κύριε ; ἀπήγγησε με περιφρόνησιν ὁ Ἀγγλος.

— Ἐχω καὶ ἄλλην ἐτοιμοὺν διεξοδὸν νὰ σὰς προτείνω. Θὰ ἐξέλθετε μόνος σας ἀπὸ τὰς τάξεις καὶ ἐγὼ θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ διασταυρώσω τὸ ξίφος μαζὶ σας. . . Ἄν σὰς φρονέσω, οἱ ἄνδρες σας θὰ παραδοθῶν ἄνευ ὄρων, κ' ἐγὼ τότε, κύριε Βλάκφορντ, θὰ τοὺς ἀποδώσω

τὴν ἐλευθερίαν των ἄνευ ὄρων ἐπίσης. — Καί, ἂν σὰς φρονέσω ἐγὼ ; — Τότε ἡ μάχη θὰ ἐξακολουθήσῃ ἕως οὗτου κυριευθῇ ὁ Ἀετός.

Ὁ Γεώργιος Βλάκφορντ ὕψωσε τὸν πῆλόν του καὶ ἐχαίρεισε :

— Κύριε μαρκήσιε Κλαβαγιάν, εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας. Φυλαχθῆτε ! Καὶ ἐβάδισε κατὰ τοῦ Γάλλου.

— Μίαν στιγμήν, εἶπεν οὗτος ἄρρωστώ νὰ σὰς ἐγγχειρίσω τὰς ταινίας τῆς ἐρασμίας συγγενοῦς σας. Περιμείνατε, παρακαλῶ, νὰ τὰς θέσω εἰς σημεῖον, ὅπου θὰ τὰς φθάσετε.

Καί, λέγων τοῦτο, ὁ Ἰάκωβος Κλαβαγιάν ἐσούβλισε τὸν φιδίχρον με τὴν ἄκραν τοῦ ξίφους του καὶ ἐστάθη εἰς στάσιν ἀμύνης, παρουσιάζων τὸ ὄπλον του στολισμένον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

Ἡ μονομαχία ἤρχισεν ἀμέσως, ἐνώπιον των δύο ἐχθρικών σωμάτων. Οἱ δύο ἀντίπαλοι εἶχαν τὸ ἴδιον ἀνάστημα καὶ σχεδὸν τὴν ἴδιαν ἡλικίαν.

Ὁ Ἀγγλος, περισσότερο σωματώδης ἀπὸ τὸν Γάλλον, εἶχεν ὑπὲρ ἑαυτοῦ τὸ πλεονέκτημα τοῦ βάρους του καὶ τοῦ ὄγκου του. Ὁ καταδρομεὺς ὅμως ἀντεστάθμιζεν αὐτὴν τὴν δυσαναλογία με ἀσύγκριτον εὐκινησίαν καὶ εὐκαμψίαν.

Ἡ πάλη των δὲν ἠδύνατο παρὰ νὰ ἔχῃ θανάσιμον ἔκβασιν. Ὅλοι ἐδίδεσαν ὅτι ἐκ των δύο ἀνταγωνιστῶν καὶ ὁ μὲν καὶ ὁ δὲ ἐμάχετο ὄχι μόνον διὰ τὴν ζωὴν του ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν τιμὴν τοῦ ἔθνους του καὶ τῆς σημαίας του. Ἡ λύσασ των ὡς ἐκ τούτου ἦτο διπλὴ, καὶ ἡ νίκη θὰ εἶχε περισσότεραν ἀξίαν διὰ τὸν νικητὴν.

Ἐπὶ τινὰ λεπτὰ τῆς ὥρας, ἠκούετο ἡ τρομερὰ κλαγγὴ των συγκρουομένων λεπιδίων. Ὁ χάλυψ εἶχεν ἀργυρόχρον ἀντήχησιν, καὶ τὸ θέαμα ἦτο τόσο ἐνδιαφέρον, ὥστε σιγὴ θανάτου ἐβασιλευε ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τῆς κορβέττας. (Ἐπεται συνέχεια) ΦΑΚΙΔΝ ΘΑΛΠΡΟΣ (Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Πέτρον Μαι)

ΤΟ ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΑ

Ὁ οὐρανὸς ἀνοίγει πρὸς τὴ δύση, με χάρι τραγουδᾶνε τὰ πουλιά, με χάρι μισογένει ἡ πασχάλια, τὸ λούλουδο με χάρι πάσι νὰ κλεισῃ.

Ὁ λόφος, πέτρα, λάμπει σὺν χρυσάφι, τὸ ἔργο σταματᾶει ὁ γεωργός, Ὁ Ζέφυρος φυσᾶει γοργὸς γοργός, καὶ τρέμει τὸ ἀέρανον χωράφι.

Βελάζει τὸ ἀσπράννο κοπάδι, Γαυρίζουν τοῦ τοσοπάνου τὰ σκυλιὰ, με ἄγρια κ' ἀνήμερη λαλιά, καὶ ἀντιπαλαίει ὡς πέτρα τὸ λειβάδι.

Τὴ σάνη ὁ τοσαπῶνος πάσι νὰ κλεισῃ, Μαυρίζουν τὰ πεύκα κ' ἡ ἔληξ, με χάρι τραγουδοῦν ἡ κοπελιὸς, Κι' ὁ ἥλιος κρυφογένει πρὸς τὴ δύση.

ΘΥΜΑ ΤΟΥ ΦΘΟΝΟΥ [Β' Βραβεῖον ἱ.μ. Παιητικῶν Διαγωνισμῶν]

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΜΙΚΡΑ ΚΩΜΩΔΙΑ

Ὁμιλήρωσιν καὶ μία μικρὰ κωμῶδια.

Ὁ ἥρωας τῆς εἰς ἐπίσης μαθητῆς. Ἄλλ' αὐτὸς ἐπροβιάσθη, καὶ μάλιστα με λαμπρὸν βαθμὸν, — με ἄριστα παρὰ κλάσμα. Τὸ παράπονόν του ὅμως, καὶ ἡ δυστυχία του, εἶνε ὅτι τὸ κλάσμα αὐτὸ ἦτο μεγαλειότερον ἀφ' ὅσον ὠνευρεῖτο καὶ ὅτι δύο συμβαθῆται του, δύο ἀντιλήροι, ἐπλησίασαν τὸ ποθητὸν ἄριστα κατὰ κλάσμα μικρότερον. Με ἄλλους λόγους, ἀν αὐτὸς ἐπῆρε ἄριστα παρὰ πέντε χιλιοστά — ἄς ποῦμε, — οἱ δύο ἐπῆρον ἄριστα παρὰ τρεῖς χιλιοστά. Δὲν εἶνε φοβερόν ;

Κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν μαθητὴν ποῦ ἀπερρίφθη, ὁ φίλος μας δὲν κρύπτει τὴν λύπην του καὶ τὴν δυστυχίαν του ἀπὸ κανένα. Ἀπεναντίας τὴν λέγει εἰς ἑαυτὸν καὶ φαίνεται θυμωμένος, λυπημένος, ἀπελπισμένος :

— Μὰ δὲν εἶνε καταστάσις αὐτὴ ! Ἀκούτ' ἐκεῖ νὰ μὴ ἔλθω πρῶτος ἀπὸ τρεῖς χιλιοστά ! Ὁ ἐλληνοεὐστὴς μ' ἐπῆρε σὺ λαμβόν !... Αὐτὸς κ' αὐτὸς ἡ ἀδικίαι εἶνε ποῦ κάνουν μερικὸς νὰ εἰσγουν ἀπὸ τὸ Σχολεῖο καὶ μερικὸς ἄλλους ναυτοκτονοῦν ! Εἶνε ἀπελπισία !

Καὶ τὰ λέγει με ὕφος τόσο ὁμοιότητος, ὥστε σὰς κάμνει νὰ τὸν κутτάζετε με οἶκτον καὶ νὰ συλλογιζέσθε ὅτι ἡ μεγαλειότερα δυστυχία τοῦ κόσμου εἶνε νὰ κάρη κανεῖς ἄριστα, καὶ νὰ φοβῆσθε μήπως τῶντε ἡ ἀπελπισία των δύο χιλιοστῶν τὸν ὠθήσῃ μέχρις αὐτοκτονίας.

Ἡ καίμενη ἡ μητέρα του ὑφίσταται τὰ πάνδεινα. Μίαν ἡμέραν ποῦ τὴν ἐξάλισ με λογαριασμούς, με τὰ κλάσματα με βαθμῶν, ποῦ δὲν εἶνε τόσο ἐυλόγον νὰ χωρέσουν εἰς γυναικίον κεφάλι, ἡ μητέρα ἔχασε τὴν ὑπομονὴν καὶ ἐφώνησε :

— Μὰ γιατί νὰ βασανίζουν ἔτσι τὰ παιδιά ; ! Τρεῖς μόνον βαθμοὺς ἔπρεπε νὰ ἔχουν, ἀκεραίους καὶ σωστούς : ἕνα διὰ τοὺς ἀπορριπτέους, ἄλλον διὰ τοὺς μετεξετασίμους καὶ τρίτον διὰ τοὺς προβάσιμους. Ἀπερρίφθη, ἐπροβιάσθη, ἔμεινε μετεξετασίμους, — ἐτελείωσε ! Ὅχι νὰ κάνουν τέτοιους διακρίσεις καὶ

νὰ φιλολογοῦν ἔτσι τοὺς βαθμοὺς καὶ νὰ βγάδουν τὴν ψυχὴ των παιδιῶν μας με τὰ κλάσματα ! Ποῦ ἀκούσθηκε αὐτό ; Μπᾶ !

Καὶ ὁ φίλος μας εἶνε συμφωνότατος : — Νὰ εἶσαι ὁ καλλίτερος μαθητῆς, νὰ ἀξίσης τὸ ἄριστα, καὶ νὰ σοῦ τὸ δίδουν κολοβωμένο, σὺν νὰ τάφαγε ποντικὸς !

Νομίζεις ὅτι αὐτὸ τὸ ποντικοφαγωμένο ἄριστα θὰ τὸν φάγῃ. Αἰωνίως στενάζει, αἰωνίως εἶνε φουρκισμένος ἡ μελαγχολικός.

— Ἐννοια σου, παιδί μου, τῷ λέγει ἡ μητέρα του, καὶ τοῦ χρόνου θὰ τὸ πάρῃς ὀλάκαιρο.

— Ναι, τοῦ χρόνου ! ἀπαντᾷ ὁ μικρὸς Ἀμλέτος, ποῖός ἔῃ καὶ ποῖος πεθαίνει !...

Ἐ ! λοιπόν ! ὄλ' αὐτὰ εἶνε προσποιήσεις. Ὁ ἥρωας μας δὲν εἶνε καθόλου ἀνήθικος. Τὴν παραμικρὰν λύπην δὲν αισθάνεται κατὰ βάθος διὰ τὴν στερῆσιν των ὀλίγων χιλιοστῶν. Εἰςεύρει ὅτι καὶ χωρὶς αὐτὰ, τὸ ἄριστα του λέγεται ἄριστα καὶ ὅτι εἶνε ἀπὸ τοὺς πρώτους μαθητῆς τῆς τάξεως. Ἀναγνωρίζει ἀκόμη ὅτι οἱ κόποι του δὲν ἐπῆσαν χαμένοι, καὶ ὅτι ὄχι μόνον ἐπροβιάσθη με λαμπρὸν βαθμὸν, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἔμαθε πολλὰ πράγματα ποῦ δὲν τὰ ἤξευρε.

Ναι ! ἀλλὰ με ὄλην του τὴν φρονιμάδα, ὁ μικρὸς μας φίλος ἔχει καὶ τὴν ματαιοδοξίαν του : θέλει νὰ κωδωνίξῃ διακρίως τὸ ὄραϊον αὐτὸ ἄριστα ποῦ τὸ ἔδωσαν, καὶ ὁ μόνος τρόπος διὰ νὰ τὸ κάμνῃ χωρὶς νὰ τὸν καταλάβουν, εἶνε τὸ νὰ παραπονῆται διὰ τὴν μικρὰν του ἔλλειψιν :

— Φαντασθῆτε ἀδικία ! ἐπῆρα ἄριστα παρὰ πέντε χιλιοστά !

Εἶνε ὡς νὰ λέγῃ :

— Με βλέπετε ἔμένα ; Ἐπῆρα ἄριστα ! Τί παρὰ πέντε τί παρὰ τρεῖς χιλιοστά ! Ἄριστα τὸ λένε αὐτὸ ! Ὅχι παίζουμε !

Δι' αὐτὸ ὅποιον ἰδῆ καὶ ὅποιον ἀπαντήσῃ θὰ τοῦ κάμῃ με τὴν προθυμίαν νὰ παράπονά του καὶ θὰ ἐκχύσῃ τὴν λύπην του. Δι' αὐτὸ κάμνει τὸν φουρκισμένον καὶ τὸν ἀπηλπισμένον ἕως νὰ τὸν ἐρωτήσῃ ὁ ἄλλος τί ἔχει. Καὶ δι' αὐτὸ πολλὰκις ἀπαντᾷ καὶ πρῶν νὰ τὸν ἐρωτήσῃ κανεῖς.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι τὸ κάμνει με μεγάλην τέχνην ὁ μικρὸς ἥρωας τῆς κωμῆδας ἔχει προσόντα τελείου ἡθοιοῦ. Καὶ πολλοὶ πίπτουν θύμα τῆς ὑποκρισεῦς του, καὶ διὰ νὰ τὸν παρηγορήσουν, ἀρχίζουν τοὺς ἐπαίνους καὶ τοὺς θαυμασμούς :

— Ἄριστα ! ὅπως καὶ νὰ τὸ πῆς, ἄριστα εἶνε !

Μόνον ἕνας μικρὸς ἐξυπνότατος, τὸν ἐκατάλαβε καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἐλα τώρα, καίμενε, ποῦ γυρεύεις καὶ τὰ ρέστα ! γὰ ποιὸς δηλαδὴ μὰς παίρνεις, ποῦ μὰς κάμεις καὶ τὸ λυπημένο ;

Ὁ φίλος μας ἐκατακοκκίνισε, ὡς νὰ συνελήθη ἐπ' αὐτοφῶρῳ, κ' ἐβέβησε λέξεις διαμαρτυρίας. Τὸ μάθημα ὅμως τοῦ ἐχρησίμευσε, καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἔπαυσε νὰ φευτοβρηνῇ τὴν μοῖραν του, διότι ἐπῆρε ἄριστα παρὰ πέντε χιλιοστά...

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Ὁ ἄγριος αὐτὸς μ' ἐκύτταξε πολλὴν ὄραν με πολὺ ἐνδιαφέρον. Κ' ἐξάφνα ἤκουσα ἕνα ὀρολόγι με κοῦκκον νὰ φωνάζῃ τρεῖς φορές :

— Τρεῖς ἡ ὥρα ἀπὸ τώρα ! ἐσυλλογίσθηκα με ἀπελπίσιαν. Τί γρήγορα ποῦ περνᾷ ἡ ὥρα, ἄμα εἶνε κανεῖς μακριὰ ἀπὸ τοὺς δικούς του !

Καὶ αὐτὸ βλακεία μου ἦτο, ἀγαπητοί μου. Διότι μαντεύετε βέβαια ὅτι κανένας ἀπὸ τοὺς Νυάμ-Νυάμ δὲν εἶχεν ὀρολόγι με κοῦκκον. Ἐκεῖνο τὸ κελάδημα, ποῦ ἐγὼ τὸ ἐπῆρα γὰ ὀρολόγι, ἦτο ἕνα κλοῦ-κλοῦ ποῦ ἐφώναζε τρεῖς φορές ὁ Βασιλεὺς. Ἐτσι ἐσυνήθιζεν αὐτὸς ὁ μαῦρος νὰ ἐκφράζῃ τὴν χαρὰν του. Ἄλλοι, ὅταν χαίρονται, γελοῦν, ἄλλοι χορεύουν ! Αὐτὸς ἐμύμειτο τὸν κοῦκκον !

Ἄλλως τε ἐξηφανίσθη πολὺ γρήγορα, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς ὑπηκόους του. Καὶ πάλιν ἐγίνε μεγάλη σιωπὴ. Ἦτον ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ δι' αὐτὰ τὰ ἀξιαγάπητα ζῆλα, — ἤθελα νὰ τῶ δι' αὐτοὺς τοὺς καλοὺς ἀγρίους. Καὶ ὅλοι οἱ Νυάμ-Νυάμ εἶχαν ἐπίστρεψῃ εἰς τὰς καλύδας των διὰ νὰ γευματίσουν, μερικὸι πιθανῶς με κανένα ἀνθρωπινὸ μπιφτέκι, διότι αὐτὰ αἱ θελκτικὰ φυλάει δὲν κρατοῦν μυστικὴν τὴν ζωηρὰν κλίσιν ποῦ ἔχουν πρὸς τὴν ἀνθρωποφαγίαν.

Ἐγὼ ἐχόρτανα με τὴν λύπην μου καὶ τὴν ἐπόπιζα με τὰ δάκρυά μου — πῶτον πολὺ πικρὸν ! — ὅταν ἐξάφνα ἕνα ὑβριστικὸν σφύριγμα ἔπεσεν, ἐν τῷ μέσῳ των θλιβερῶν μου σκέψεων, ἀπὸ τὸ ἐπάνω μέρος τῆς φυλάκῃς μου. Ἐσῆκασα τὸ κεφάλι μου καὶ ποῖον εἶδα ; Τὸν ἀτιμον Αἰμιλίον, ποῦ ἐπρόβαλλε τὸ κεφάλι του, τὸ πλακωτὸ σὺν ἀσσοῦ μπιστοῦνι, εἰς τὸ χέλιος τῆς παγίδος μου. Εἶχεν εὐρὴ τὴν εὐκαίριζιν, ποῦ ἔλειπαν οἱ Νυάμ-Νυάμ, διὰ νὰ ἔλθῃ ν' ἀπολάβῃ τὴν ἐκδίκησιν του καὶ νὰ ὀβρίσῃ τὴν δυστυχίαν μου.

— Χά, χά ! καληκαρᾶ μου ! μοῦ ἐφώναζε, ἐνῶ τὰ πράσινα μάτια του ἐφω-

σφύριζαν από διαβολικήν ευχαρίστησιν. Νά σε τώρα μέσα στην άποχα! Αυτό θά σέ μάθη νά με περιπαίζεις άλλη φορά γιά τὸ σφουγγιμά μου καί νά λές πῶς συγγενεά μου με τούς βόας-βούς! Βούς καί βουδάκι εἶσαι τοῦ λόγου σου, πού ἔχαφες ὅλες τές κοῦρες πού σου ἐπούλησα γιά τούς ἀνθρώπους! Βλάκα! δέν ἔβλεπες πῶς σου ἔλεγα ψέμματα γιά νά ἐκδικηθῶ; Τὸ ἔκαμα ἐπίτηδες, γιά νά ἐκμεταλλευθῶ τὴν εὐπιστίαν σου καί νά σέ κουβαλήσω ἐδῶ, ὅπου θά χάσης τὸ περσί σου καί τὰ δόντια σου. Διότι, ἂν εἶμαι ἐγὼ βόας-βούς, σ' ἔκανα ὅμως ἐσένα τώρα νά γίνης ἱπποπόταμος γιά φεύγεις δόντια, πορτρονοῦδες, βαλίτζες καί κασκέττα! Χά! γά! γά!—τώρα πού σέ βλέπω εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν ἀνθρώπων, τῶν φυσικῶν ἐχθρῶν σου, φεύγω με τὴν καρδιά μου ἐλαφρωμένη. Ἡ χολή μου τώρα εἶνε ἱκανοποιημένη! Ἄντιο, κουτεντέ μου! Καί νά προσέχης ἀλλή φορά με τούς βόας. Αὐτοὶ τὸ φυλάγουν, ἀμα τούς προσάβουν, κ' ἐνωρίς ἢ ἄργα ξεπλένουν τὴν προσβολή!...

— Αἰμίλιε, ἀπὴντρεσά ἀπλῶς με περιφρόνησιν, βάζεις καί τὸ κορύφωμα εἰς τὴν ἀναδρον ὑπηρεσίαν σου, πού ἐρχεσαι τώρα καί περιπαίζεις ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς ἕνα ἀθῶον πού τὸν κατέστρεψεν ἡ προδοσία σου! Πρόσεξε ὅμως! ἡ ἀνάμνησις τοῦ ἐγκλήματός σου θά βαρύνῃ ἐπάνω σου καί ἡ τύφει τοῦ συνειδότος θά σέ κάμη λυθῶμα ὑπὸ τὴν πτέρναν τῆς!

— Ὁχ! καλέ, τί κακὴν ἀνατροφήν πού ἔχει αὐτὴ ἡ οἰκογένεια τῶν ἱπποποτάμων! ἐφώναζε θυρωμένους ὁ ὄφεις.

Καί ἐφυγε, βιαστικῶς καί γρήγορος, σάν λυσσασμένος, με σφουγγιματα σάν ἀτμάμαξα πού κινδυνεύει γὰ ἐκτροχιασθῆ, κ' ἐκτυποῦσε με τὸσον κρότον, τές κουλοῦρες τοῦ κορμιτοῦ του εἰς τὴν γῆν, ὥστε ἡμποροῦσε κανεὶς νὰ τὸν ἐκλάθῃ διὰ κροταλίαν!

Ἄς σᾶς εἰπῶ ἀπὸ τώρα, παιδάκια μου, τί ἀπέγινε. Ἡ ἐγκληματικὴ του πρᾶξις δέν τοῦ ἐδόγηκε σὲ καλῶ. Καθὼς ἐπίστεφε πρὸς τὰ Κυανοῦν Ὅρος, συνηγήθη με μίαν γαμήλιον πομπὴν ἐλεφάντων, πού ἔκαμνε παρέλασιν εἰς τὸν κάμπον. Ὁ Αἰμίλιος, καθὼς τὸν εἶχαν πιάσῃ τὰ νεῦρά του, ἐνόμισε καλὸν νά κάμη τὸν ἐξυπνον καί νὰ

περιπαίξῃ τὴν νύφην διὰ τὸ μάκρος τῆς μύτης τῆς. Ἡ νύφη ὅμως, ἡ ὁποία δέν ἦτο διόλου ἀνεκτικὴ, ὄργησεν ἐναντίον του, καί μίᾳ μυτιᾷ με τὴν ποδάρα τῆς, τοῦ ἔκαμε λυθῶμα τὸ κεφάλι. Τὸ πτώμα του εὐρέθη ἀπὸ μίαν φιλάρεσκον ἀρακίβαν, καί αὐτὴ τὸ ἔκαμε βῶαν διὰ τὸν λαϊκὸν τῆς. Ἔστι ἐτελείωσε καί πάει ὁ κομψὸς Αἰμίλιος.

Πρέπει νὰ ὁμολογήσετε ὅτι ἐκεῖνο τὸ ἀθλιον ἐρπετόν ἦτο καθ' ὅλα ἄξιον τῆς τύχης του!

Δέν εἶχαν περάσῃ εἴκοσι λεπτά τῆς ὥρας ἀπὸ τὴν στιγμήν τῆς ἀναχωρήσεώς του, καί φοβεροὶ ἀλαλαγμοὶ ἀντήχησαν εἰς τὸ χωρίον τῶν μαύρων! Συγχρόνως ὁ καλπασμὸς πολλῶν ἀλόγων ἔσεισε τὸ ἔδαφος, κυροβολισμοὶ ἠκούσθησαν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη καί τρελλὸς ποδοβολητὸς ἐπέσεικην εἰς τὴν πλατείαν. Εἶδα ἕνα σύννεφο ἀπὸ βέλη καί ἀκόντια νά περᾶ ἐπάνω ἀπὸ τὸν λάκκον μου, κ' ἕνα κοπάδι ἀπὸ μαύρους πολεμιστάς νά φεύγῃ δραματικῶς γύρω-γύρω. Μερικαὶ ἐκυλίσθησαν εἰς τὸ γῶμα, κτυπημένοι θανασίμως ἀπὸ τὰς σφαίρας.

— Εἶνε τὸ τέλος τοῦ κόσμου! ἐφώναζε σάν τρελλὸς ἀπὸ τὴν τρομάραν μου.

Δέν ἐπρόφθασα παρὰ νά σκεφθῶ τούς ἀγαπητούς μου γονεῖς, ἡ ἀναπνοή μου ἐκόπη ἀπὸ τὴν λαχτάραν, κ' ἔπεσα εἰς τὸ βάθος τῆς τρύπας μου, ὅπου ἔμεινα λιπέθυμος.

ΚΕΦΑΛ. Γ' Ο ΣΕΒΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΜΑΝΑΡΙΛΑΟΣ

Ὅταν συνῆλθα, ἤμουκ ἐξαπλωμένος εἰς τὸ μέσον τῆς πλατείας, καί περικυκλωμένος ἀπὸ ἀνθρώπους με λευκὸν πρόσωπον, πού ἐφοροῦσαν ὑψηλὰ σκούφιας κόκκινες καί μάλλινες, σακιάκια ἀλικά καί παντελόνια μαβία καί φουσκατὰ, χωμένα μέσά σὲ ὑποδήματα με σπηρούνια. Ἦσαν ἀπλισμένοι με

μεγάλες σπάδες καί με κάρμπινες πού ἐκάπνιζαν ἀκόμη, καί εἰς τὰ καλά τῶν πρόσωπα, τὰ μαυρισμένα ἀπὸ τὸν ἥλιον τῆς Ἀφρικῆς, ἦσαν ζωγραφισμένοι ἡ εἰλικρινεία, ἡ εὐθυμία καί ἡ ἀνδρεία. Ἄμα τούς εἶδα με στρατιωτικὰς στολάς, ἐμάντευσα ὅτι ἦσαν στρατιῶται. Ὅταν τούς ἤκουσα νά ὁμιλοῦν, ἐνόμισα ὅτι τούς ἀνεγνώρισα διὰ Γάλλους. Καί δέν εἶχα λάθος, ἀγαπητοὶ μου ἀναγνώσται. Οἱ καλοὶ ἐκεῖνοὶ ἄνθρωποι ἦσαν

καί ἀπὸ τα δύο: ἦσαν Γάλλοι Σπαχῆδες.

Τί εἶχε λοιπὸν συμβῆ; Κάτι τι πολὺ σὺνηθες εἰς ἐκεῖνας τὰς ἀφρικανικὰς χώρας. Οἱ Σπαχῆδες ἐκεῖνοὶ συνῶδευαν, ὡς φρουρά, μίαν γαλλικὴν ἀποστολήν, ἡ ὁποία, ἀφοῦ ἐξηρεύνησε τὸν Ἄνω Οὐμπάγγην, ἐπανήρχετο πρὸς τὸ Κόγκον. Οἱ Νυάμ-Νυάμ ἐκεῖνοὶ τοῦ χωρίου τῶν μαύρων εἶχαν ἐπανεληθμένως ἐνοχλήσῃ τὴν ἀποστολήν, ἀρπάξοντες ἀπὸ αὐτὴν τούς σκοπούς τῆς—διὰ νά τὸς κάμουν, ὡς φαίνεται, βραστοὺς ἢ ψητούς. Καί ἐκεῖνος ὁ σίφων τοῦ πύθρου καί τοῦ πυρός, πού με εἶχε τὸσον τραμάξῃ, ἦσαν οἱ Σπαχῆδες, οἱ ὁποῖοι, ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησιν των, εἶχαν κάμη ἐφοδὸν εἰς τὸ χωρίον με τὴν ἐλπίδα νά γλυτώσουν τούς συντρόφους των ἀπὸ τὰ δόγματα τῶν Νυάμ-Νυάμ, ἡ τοῦλάχιστον νά τούς ἐκδικηθοῦν. Τούς ἐφώτισεν ὁ Θεός, κ' ἤλθαν ἐγκαίρως διὰ νά ἐλευθερώσουν τούς καίμηνους αἰχμαλώτους συναδελφούς των, καί κοντὰ σ' αὐτούς, νά με γλυτώσουν κ' ἐμένα.

Καί πρῶτα-πρῶτα, ἤρραν τὴν εὐκαίριαν, πού ἤμουκ λιπέθυμος, διὰ νά μ' ἀνεβάσουν ἀπὸ τὸν λάκκον μου εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

— Ὡ! πῶς νά ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου, εἰς αὐτούς τούς ἀνδρείους στρατιωτικούς;—ἔλεγα ἀπὸ μέσα μου.

Ἦθελα νά τούς ἀγκαλιάσω καί νά τούς σφιξῶ ἐπάνω στὴν καρδιά μου. Κ' ἔκαμα κάτι καλλίτερον. Ἐνθυμήθηκα ἔξαφνα κάτι ἱστορίες τοῦ πατέρα μου, ὅπου μοῦ περιέγραφε τὴν ἐθνικὴν ἔορτήν τῶν Γάλλων με τὴν μεγάλην στρατιωτικὴν παρέλασιν, κ' ἐφώναζε, με ὄλην τὴν δύναμιν τῆς φωνῆς μου, ἀπὸ τὸν ἀληθινὸν καί μεγάλον ἐνθουσιασμὸν μου:

— Ζήτω ὁ στρατός! — Μπᾶ! εἶπεν ἕνας Σπαχῆς, με ἀπορίαν. Γαυρίζε!

Ἄλλοιμονόν! Εἶχα λησμονήσῃ ὅτι, ἂν χάρις εἰς τὸν πατέρα μου, ἐγὼ ἐκαταλάβαινα τὰ γαλλικά, οἱ Σπαχῆδες ὅμως δέν ἐγνώριζαν τὰ αἰπποποταμικά. Καί ἡ κραυγὴ τῆς εὐγνωμοσύνης καί τῆς συμπαιθείας μου τούς ἐφάνησαν πὸ γυδαῖον γάργισμα κάποιου μανδρουσκίου.

Μετ' ὀλίγον, ἀνέβησαν πάλιν ἐπάνω σ' ἄλογά των καί μ' ἐπῆραν μαζί των ὡς ζῶον συμπεριλαμβανόμενον εἰς τὰ λάφρα πού κἀτέκνησαν ἀπὸ τὸν ἐχθρὸν. Ἀλλὰ ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀποστολῆς, ὅταν εἶδε νά τοῦ φέρουν ἕνα ἱπποπόταμον, δέν ἐφάνη πολὺ εὐχαριστημένος.

— Ἄλλα δέν με εἰλεπε παρὰ αὐτὸ τὸ ζωῖον τώρα! εἶπε. Ἐπὶ τέλους, ἀφοῦ τὸ ἔχομε, ἄς τὸ κρατήσωμε. Καί τὸ ξεκάμνομε στὸν πρῶτον λιμένα πού θά φθάσωμε...

(Ἔπειτα συνέχεια). ΚΙΜΑΝ ΑΚΑΚΙΗΣ [Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Γ. Τσιμῆς].

ΜΠΕΜΠΕΚΑ ΚΑΙ ΜΠΕΜΠΗΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΚΟΣΜΟΥ

Ὁ Μπέμπης ἔβγαλε τὴν πελερίνα του, ἀνοίξε τὸ καπάκι τοῦ θρανίου του, κ' ἔχωσε ἐκεῖ μέσα τὸν Καλλικρατίδαν. Ἐννοεῖται, ὁ Πέτρος Ποταμόπουλος εἶχε μεταφέρῃ ἀπὸ πρὶν εἰς τὸ ἰδικόν του χωρίσμα, ὅλα τὰ βιβλία καί τετραδία τοῦ Μπέμπη.

Ἄμα ἤρχισε τὸ μάθημα, ὁ Μπέμπης ἀνοίγε πότε καί πότε τὸ καπάκι κ' ἔκαμνε πολλὰ παρακάλια στὸν Καλλικρατίδα νά καθήσῃ φρόνημα. Ὁ Καλλικρατίδας ὅμως δέν ἔπαυρε ἀπὸ λόγια καί παρακάλια, μοναχὰ ἐπηδοῦσε κ' ἐσκαρταροῦσε σάν ψευτικὸς κουρδισμένος διαβολάκος. Εἶχε τύχην ὁ «Ἄν κοτᾶτε, ἐλάτε πιάστε με...» (Σ. 253) Μπέμπης, κ' ἐκαθῆταν ἀρκετὰ μακριὰ ἀπὸ τὴν ἔδραν τοῦ κυρίου καθηγητοῦ. Ἡ φασαρία ὅμως τὸν ἔκαμνε ὁ Καλλικρατίδας ἦτανε τόσο μεγάλη, ὥστε ὁ κύριος καθηγητὴς ἐκατάλαβε ὅτι κάτι συνέβαιναν. Ἀπὸ τές ματιές πού ἔριχναν οἱ μικροὶ μαθηταί, ὁ ἕνας στὸν ἄλλον, ὑπέθεσε πῶς κάποιαν ἀταξίαν, κάποιαν ἀνοησίαν ἐμαγαίρευαν οἱ φίλοι...

— Νά γίνῃ σιωπὴ, παρακαλῶ, ἐκεῖ κάτω!

Καί, διὰ νά μὴν τύχῃ καί παρακούσῃ κανεὶς τὴν διαταγὴν του, ὁ κύριος καθηγητὴς, ἐκτύπησε δυνατὰ με τὴν ρίγαν του ἐπάνω εἰς τὸ γραφεῖόν του.

— Σῆνω, Ποταμόπουλε, νά πῆς τὸ μάθημά σου... Ἐλα λοιπόν, τί κάβησαι καί περιμένεις;—εἶπε πάλιν ὁ κύριος καθηγητὴς. Αὐτὴν τὴν στιγμήν ὅμως, ὁ Καλλικρατίδας, πού ἐπήγαινε νά σπᾶσῃ κλεισμένος τὸσον ὄθραν μέσα στὸ θρανίον, ἔκαμε ἕναν πῆδο τόσο φοβερό, ὥστε ὁ Μπέμπης δέν κατῶρθωσε νά κρατήσῃ κλειστὸ τὸ καπάκι, μ' ὄλην τὴν δύναμιν πού ἔβαζε. Τοῦ φεύγει λοιπὸν ὁ Καλλικρατίδας, πετιέται ἔξω καί παίρνει δρόμον, σέρνοντας τὴν ἀλυσιδα του.

Βάζουν τὰ γέλια ὅλα τὰ παιδιὰ, με κάτι γέλια, τὸσον ἄγρια, πού ὁ καθηγητὴς ἐνόμισε πῶς ἔγιγε σεισμὸς, καί, ἀπὸ τὴν τρομάρα του, κατέβη-

κε ἀπὸ τὴν ἔδραν. Ἄμα ἐκατάλαβε πῶς ἦσαν γέλια, ἐστάθηκε κ' ἐκτύπησε με πολλὴν ἀπορίαν, διότι δέν τὸ εἶδεν ἄμεσως τὸ μαϊμουδάκι...

Ὁ Καλλικρατίδας ἔτρεχε μέσα στὴν παραδοσιν, σάν τρελλός, χωρὶς νά γυρίσῃ νά κυττάξῃ τὸν Μπέμπη, πού ἐφώναζε καί αὐτός, ἀκόμα πὺ τρελλός ἀπὸ τὴν μαῖμόν του:

— Ἐδῶ, Καλλικρατίδα! ἐδῶ Καλλικρατίδαί μου!

Χαλασμός κόσμου τέλος πάντων.

—Θά μοῦ πῆτε πῶς εὐρέθη ἐδῶ αὐτὸ τὸ γελῶνον ζῷον! ἐφώναζεν ὁ κύριος καθηγητὴς, ἀμα ἠούχασαν κάπως τὰ γέλια...

Εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ Καλλικρατίδας εἶχε τρέξῃ καί εἶχε σκαρφαλώσῃ ἐπάνω στὸν μαυροπίνακα, ὅπου ἐκάθησε με ὄλην τὴν ἀνάπαυσιν ὑψηλά, ὑψηλά. Ἐκυττάζε ἀπὸ ἐκεῖ καλὰ-καλὰ ὄλην τὴν τάξιν, σάν νά ἔλεγε:

— Ἄν κοτᾶτε, ἐλάτε πιάστε με! Καί ὕστερα ἔβγαλε τὸ καπελλάκι του, πού τὸν ἔστενοχωροῦσε, καί τὸ ἐπέταξε κατὰ γῆν.

(Ἔπειτα συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΚΟΝΤΟΠΙΘΑΡΟΥΛΑ

(Τέλος ἴδε σελ. 246)

— Ἀλήθεια! Καί δέν ξέρετε πόσον μ' ἀγαπᾶ!... Μα κ' ἐγὼ τὸν παραχαϊδεύω... ἀλήθεια λέγω, Πετράκη!

Πραγματικῶς, ὁ Πετράκης δέν ἐκολλᾶ ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν του εἶνε διαρκῶς κρεμασμένος ἀπὸ τὸ φουστάνι τῆς. Αὐτὸ εἶνε πολὺ κολακευτικὸν διὰ τὴν Οὐρανίαν, ἀλλὰ κάπως ἐνοχλητικόν, ὅταν παίξῃ καί τρέξῃ. Δι' αὐτὸ πολὺ γρήγορα τὸν ἀφίνει πηγαινέι καί τὸν καθίζει ἐπάνω εἰς ἕνα σωρὸ πέτρες, καί τοῦ λέγει ὅτι, ἂν τύχῃ καί κλάψῃ, θά ἔλθῃ ἕνας μαῦρος ἀγριάνθρωπος, ὁ Μπαμπούλας, γὰ τὸν πάρῃ.

Τ' ἀκούει αὐτὸ ὁ Πετράκης καί βάζει τὰ κλάμματα καί τὰ ξεφωνητά,

— Ἀχ! τί σκοποῦρα! λέγει λυπημένη ἡ Οὐρανία. Ἄκουσέ με, Κοντοπιθαροῦλα, δέν τὸ φυλάγεις λίγο, ἐσύ; Ἐσένα, σ' ἀρᾶσει πὺ πολὺ παρὰ ἐμένα...

Ἡ Νότα εἶνε κατευχαριστημένη, πού κρατεῖ ἐκεῖνο τὸ ἀπαλὸ χεράκι μέσα στὸ δικὸ τῆς καί εἶνε υποχρεωμένη νά κάμῃ τὰ βηματάκια τῆς ἀκόμα μικρότερα

διὰ νά τὰ ταιριάζῃ με τὰ βήματα τοῦ Πετράκη, γὰ αἰσθάνεται ὅτι τὸν προστατεύει, σάν μητεροῦλα... ὅτι εἶνε μεγάλη καί αὐτὴ μπροστὰ του. Ἄν αὐτὴ εἶνε κοντὴ σάν Κοντοπιθαροῦλα, ὁ Πετράκης ὅμως ἐμπρὸς τῆς εἶνε ἀκόμα κοντύτερος, σάν Κοντοπιθαροῦλάκης!...

Ἡ Νότα ἀπὸ τότε εὐρίσκει τὴν διασκέδασιν τῆς ὀρέξεώς τῆς καί ὅλα τὰ κορίτσια σ' αὐτὴν παραδίδουν τὸν ἀδελφοῦλη ἢ τὴν ἀδελφοῦλά των νά τὰ φυλάγῃ ὅλο τὸ νηπιαγωγεῖον αὐτὴν ἔχει ἐπιστάτριαν κατὰ τὰς ἐορτάς καί αὐτὴ εἶνε τότε σάν κοτὴ κλωσά μετὰ τὰ κλωσοπούλακια τῆς. Καλωσύνη, γλυκὰ λογάκια, γέλια καί χαρές,—ὅλα τὰ βάζει εἰς ἐνέργειαν διὰ νά τὰ διασκεδάξῃ. Καί τὰ μικρὰ ὅλα τὴν ἀγαποῦν, τὴν ἐπιθυμοῦν, τὴν ἀκολουθοῦν.

Ἐτυχε λοιπὸν, ἕνα Σάββατον τὸ ἀπογευμα, νά ὁργανώσῃ με τὰ μωρὰ τῆς, ἕνα χορὸν καταμεσῆς τοῦ δρόμου καί ἦτο πολὺ νόστιμος, ἂν ἐβλέπατε ὅλα ἐκεῖνα τὰ χεράκια σφικτὰ πιασμένα εἰς τὴν γραμμήν, ὅλες ἐκείνες τές ποδιτσές, τές ἀσπρές, κόκκινες, μαβίες, πράσινες, ὅλα ἐκεῖνα τὰ ξανθὰ ἢ μελαχροινὰ κεφαλάκια νά χορεύουν τὸν συρτὸ με τὴν ἀπριλιάτικην δροσιά. Καί ἡ Νότα ἐτραγουδοῦσε.

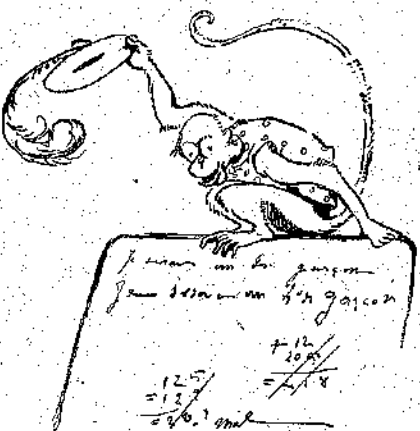
Ἐξαφνα τὸ τραγοῦδι τῆς Νότας κόβεται στὴν μέση... ὁ χορὸς χαλᾶ, καί τὰ παιδάκια σκορπιζονται σάν τρομαγμένα πούλακια.

Τί εἶνε αὐτὸ τὸ φοβερὸ θηρίον πού ἐρχεται; Τὸ παιδάκια πρῶτην φοράν ἐβλεπᾶν τέτοιο θηρίον! Εἶνε σάν ἀμάξι καί τρέχει γρήγορα-γρήγορα,—μα πῶς τρέχει ἐτσι, χωρὶς ἄλογα;—καί σηκώνει σύννεφα τὴν σκόνην! Τρία ἄγρια στοιχεῖα, με κάτι ματάρες σάν κολοκυθία, με κάτι ροῦχα κατασκονισμένα—ἄνθρωποι εἶνε οἱ Καλλικρατίδαροι,—κάθονται ἐπάνω σ' ἐκεῖνο τ' ἀμάξι!

Ἄλλες φωνές τώρα... Αἱ μεγάλες ἀδελφές, καί μαζὶ μ' αὐτές ἡ Οὐρανία, πού παίζουν τές Κουμπάρες ἐπάνω στὸ χωράφι, παγένουν ἀπὸ τὴν τρομάρα...

Ἀπὸ τὴν πολλὴν τῆς βίαν διὰ νά μαζεύσῃ καί προφυλάξῃ ὅλα ἐκεῖνα τὰ μωρὰ, ἡ Νότα δέν ἐπρόσεξεν ὅτι εἰλεπεν ἕνα: ὁ Πετράκης, τὸ ζωηρότερον ἀπ' ὅλα, πού ἐστάθηκε μ' ἀνοικτὸ τὸ στόμα, σάν χάλας, μέσα στὴ μέση τοῦ δρόμου, καί κοτᾶζει ἐκεῖνο τὸ φοβερὸ θηρίον...

Φορρ!... Φορρ!... κ' ἔφθασε... Τώρα θά γίνῃ λυθῶμα ὁ καιμένος ὁ Πετράκης. Δέν γίνεσαι ὅμως. Ἐνα κοριτσάκι ὁρμα, τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ χέρι καί τὸν σπρώχνει στὴν ἄκρα τοῦ δρόμου. Μόλις τὸν ἐπρόφθασε. Ἀλλὰ τὸ ἀμάξι ἐκεῖνο τὸ ἔριξε κάτω, τὸ κορίτσακι. Τότε τὰ παιδιὰ βλέπουν ἐκεῖνα τὰ

Άγρια στοιχεία να κόμουν τα αδύνατα...

— Άχ! την καϊμένη! άχ, την καϊμενούλα!

Όλα τα παιδιά, και πρώτη-πρώτη ή Ουρανία...

— Μήπως... μήπως είνε πεθαμένη, τραυλίζει ή Ουρανία...

— Όχι, ελπίζω... Όχι! ή καρδούλά της κτυπά!...

Οι δύο άλλοι Καλλικάντζαροι είχαν μεταμορφωθή...

— Πηγαίνετέ τη στο σπίτι της, λέγει πάλιν ή δεσποινίς...

Η Νότα ανοίγει πραγματικώς τα μάτια της...

— Και είνε αδελφός της, αυτός ο μικρούλης;

— Όχι... είνε δικός μου αδελφός, λέγει σιγά-σιγά ή Ουρανία...

Η πληγή της Νότας, εύτυχώς δεν ήτο σοβαρά.

Η καλή εκείνη δεσποινίς με το αυτοκίνητον επήγαινε τακτικά...

Η αυτόθυσία της μικρούλας είχε και άλλο αποτέλεσμα...

δεν υπήρχε ξεσκονίστρα τώσον ταπεινή...

ANNA ΠΥΡΓΑΤΟΥ

ΤΥΦΛΟΙ ΔΙΑΣΗΜΟΙ

Η ιδέα ότι ή απόλειτα των οφθαλμών του σώματος...

Κατ' ανάλογον τρόπον σκεπάζουν το κλωθίον...

Αλλά μήπως ο ήμετερος Τανταλίδης έπαυσε να συγχουρή...

Αξιοσημείωτον παράδειγμα καλλιτέχνου...

Κατά τάνωτέρω μέχρι της 30 'Ιουνίου...

να το κάμνη να μένη ακίνητον; απαράλλακτα...

Άλλ' όταν έπρόκειτο να έργασθη επί άγρίων θηρίων...

ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΘΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ 30 'ΙΟΥΝΙΟΥ

Κατά τους πίνακας τούδ οποιούδ έδημοσίευσαν...

Αίγλη της Ελλάδος και 'Ιεροολυθίτης (δυάς) είχαν πριν 808 φύλλα...

Εκτός τούτων, άλλοι δέκα προσέθεσαν φύλλα...

Είς τόν άνωτέρω Πίνακα, ο έντός παρενθέσεως...

Κατά τάνωτέρω μέχρι της 30 'Ιουνίου έειδέθησαν...

Το όλον φύλλα 11,904

ΟΛΙΓ' ΑΙΓ' ΟΛΑ

Έξυλη συνταγή

Ο τράννος των Σαρακουσών Διονύσιος ήτο εις άνουχίαν...

— Βασιλεΰ, τή είπεν, όμολογώ ότι δεν γνωρίζω...

Τό φοβερώτερον ζώον

Έγινε το πείραμα εις το περίφημον θηροτροφείον...

Έβαλαν ένα ποτικίκι εις τόν κλωθόν και μεγάλης...

Ο ήλιος παυκός εις τόν κλωθόν και εις το περίγραμμά...

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893) Τόμοι 12

Τόμος 1 (6 10 ους πλησιάζων να έφαντηθή) φ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1905) Τόμοι 5

Τόμοι 7: τών ετών 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 και 1905.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η σκηνή 'ς τόν τροχιδρόμον.

Κάκια.—Όψ! έσκασα! τι ζώστη είνε αυτή εδώ μέσα!

Μίνα.—Βλέπεις;... καλά σου είχα πη να πάρης...

Κάκια.—Μ' άφου ζεσταίνωμαι; Μίνα.—Ακριδώς γι' αυτό...

Έστάλη υπό του Μέλλοντας Δικλωμάτου [ΕΕ]

Μέλλων Δικλωμάτης.—Πώς ήθελα να μου συμβή...

Έλλην Σημαιοφόρος.—Άλλά είνε πνεύγης; Μέλλων Δικλωμάτης.—Ό! τότε είνε και...

Έστάλη υπό της Έξεδρας του Φαλήρου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

ΣΥΣΤΑΣΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΟΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

17.—Ο 'Αμύμονος Καραγιωβής, από το Λαυρόχρον...

18.—Τό καίμενο τό Πιηρόν της 'Ερήμου, τό όποϊον...

Ο Θρ. Παπαλιθίδης [2Ε] εύνοησας, διά μάιν τριμήνιαν...

Υμνος της 'Ελευθερίας, σ' έγέλασαν και λυπόμαι...

νυστήριον των Ψευδώνυμων, ή αδελφή σου...

Η επιστολή σου ήτο αληθινή απόλαυσις, Παυλίη Χαρά...

Έχω υπ' όψει μου και τας δύο ώραϊοτάτας...

Ότι είναι τώρα ήσυχος κ' ελεύθερος να μου γράψης...

Μαγευμένον 'Ανθος, δεν έπρόσεξες, φαίνεται...

Αμύμονος Γελοιοποιή—και όσοι άλλοι συνομογράφατε...

Όταν έπιστολάς μου έγραψαν αύτήν την έβδομάδα...

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ [Ούδέν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή αναγνωρίζεται...

Νέα ψευδώνυμα: 'Ερμιονική Μουσικός, κ. (Π.)...

Κυρία Σκαρφαλόστρα, δεν υπάρχει αμφιβολία...

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' αντιλάβωμαι...

